

Сучасна державна політика використання земельних ресурсів в Україні не забезпечує збереження родючості ґрунту як основи стабільного функціонування виробничих аграрних систем і національної продовольчої безпеки .

Проблема підвищення ефективності використання сільськогосподарських угідь не повинна обмежуватися лише зростанням прибутковості земельних ресурсів, а повинна одночасно забезпечити збереження і примноження продуктивності ґрунтів і мінімізувати витрати на виробництво одиниці продукції.

Підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва і забезпечення раціонального землекористування, в ринкових умовах, має базуватися на комплексному використанні оброблених в попередні роки чинники економічної ефективності (природнокліматичних, матеріально-технічних, біологічних, економічних, організаційних, соціальних), так і впровадженні нових факторів інституційного характеру.

Нераціональне використання земельних ресурсів призводить до того, що українські чорноземи втрачають свої властивості, просто вивітрюються та вимиваються водами, і це, відповідно, призводить до погіршення якості земельних ресурсів України. Тому важливим стоїть питання раціонального використання земельних ресурсів та питання їх охорони.

Список використаних джерел

1. Гопцій О. Б. Диференціація факторів впливу на процедуру здійснення грошової оцінки земель населених пунктів. Вісник Харківського НАУ ім. В.В. Докучаєва. Серія "Економічні науки". 2009. №9. С.1–6.
2. Глотов В. Аналіз можливостей застосування безпілотних літальних апаратів для аерознімальних процесів. Сучасні досягнення геодезичної науки та виробництва. 2014. №II(28). С. 65–70.
3. Палеха Ю. М. ГИС-технологии в денежной оценке городских земель Украины. Геопрофиль. 2008. №3. С. 34–36.
4. Палеха Ю. М. Картографічне забезпечення нормативної грошової оцінки земель населених пунктів. Вісник геодезії та картографії. 2006. № 1. С. 37–40.

Ірина Стеценко

студентка,

Західноукраїнський національний університет

Анастасія Кордас

студентка,

Західноукраїнський національний університет

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

Після здобуття незалежності України була визнана необхідність реформування земельних відносин та забезпечення ефективного землеустрою.

Основним принципом, який визначав напрямки реформ, було подолання монополії держави на землеволодіння та встановлення багатосуб'єктивності власності на землю. Пріоритетним завданням земельної реформи повинно було стати формування ринкових земельних відносин, що забезпечило б подальший ефективний перерозподіл земельних ресурсів шляхом запровадження більш ефективних механізмів державного управління земельними ресурсами на різних рівнях управління.

Над проблематикою стратегічного управління працювали такі зарубіжні науковці, як: М.Альберт, Б.Альстренд, І.Ансофф, С.Гошал, Дж.Куїнн, Д.Лемпел, М.Мескон, П.Мілгром, Г.Мінцберг, П.Пітер, С.Серто, Д.Хассі, Л.Шеховцева, Р.Фатхутдінов та інші. В їхніх працях головні акценти ставляться на необхідності стратегічного управління як процесу з розкриттям його основних параметрів.

Розробка та обґрунтування методологічних підходів та механізмів щодо запровадження стратегічного управління земельними ресурсами.

В режимі стратегічного управління стратегія складається з двох частин: із запланованих, заздалегідь передбачених способів, дій щодо адаптації до зовнішнього середовища; а з реактивних дій як реакції на непередбачувані події у зовнішньому середовищі, то, на наш погляд, цілком логічним видається визначення стратегії, запропоноване Л.Шеховцевою, в якому стратегія характеризується як система заходів, спрямованих на посилення довготривалого - термінова конкурентна позиція організації. Виходячи з цього, можна припустити, що стратегія є більш загальною системою дій, ніж запланована стратегія, яка може бути виражена в стратегічному вираженні.

Завдяки внутрішній ієрархії системи, стратегія може бути загальною для організації в цілому(корпоративна, базова стратегія) і конкретною, розробленою для певного виду діяльності(ділової, конкурентної, бізнес-стратегії); виконувати функції управління(функціональна стратегія); до структурного підрозділу (оперативна стратегія) тощо.

На початковому етапі методи стратегічного управління використовували переважно великі корпорації, які діяли в більш нестабільному середовищі та мали кошти на дослідження та розробку систем стратегічного управління. Пізніше ідеї та методи стратегічного управління стали використовувати численні компанії, що працюють у різних сферах бізнес, а також некомерційні організації та державні установи для забезпечення конкурентної переваги в ринкових умовах.

Сьогодні стратегічне управління як система управління та як наука продовжує динамічно розвиватись. Існували різні школи стратегічного управління, кожна з яких характеризується різним підходом до формування та реалізації стратегій:

1. Школа дизайну(формування стратегії як процес осмислення);
2. Школа планування (формування стратегії як аналітичний процес);
3. Школа позиціонування(формування стратегії як аналітичний процес);
4. Школа підприємництва(формування стратегії як процес передбачення);

5. Когнітивна школа(формування стратегії як ментальний процес);
6. Школа навчання(формування як розвивається процес);
7. Школа влади(формування як переговорний процес);
8. Школа культури(формування стратегії як колективний процес);
9. Школа зовнішнього середовища(формування як реактивний процес);
10. Школа конфігурації(формування стратегії як процес трансформації).

Основні висновки. Таким чином, на кожному етапі конкретних історичних, соціальних та економічних умов формується адекватна система управління, яка одночасно концентрує попередній досвід, який доповнюється різною динамікою нового та нового управління досягнення. У зв'язку з цим проведено дослідження формування та розвитку державного землеустрою на кожному етапі історії людства в сучасній Україні, яке визначило тенденції та закономірності його сучасного функціонування та напрямки розвитку.

Список використаних джерел

1. Горлачук В.В. Управління земельними ресурсами /В. Горлачук, В.Г. В'юн, А.Я. Сохнич.- Миколаїв :Вид-во МФН, 2002.-316 ст.
2. Стащенко В.Ю. Стратегічне управління земельними ресурсами: методологічний аспект/ В.Ю. Стащенко// Вісн. НАДУ.- 2014.-№3.-32-45.
3. Управління проектами. Навч. посібн./ П.П.Микитюк, В.Я.Брич, Т.Л. Желюк та ін..- Тернопіль, Економічна думка, 2017. – 320 с.
4. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. В.В. Костецький, АМ Бутов. Інноваційна економіка, 139-145.
5. Прикладна економіка. Навчальний посібник / БО Язлюк, РБ Гевко, ЮВ Дзядикевич, АМ Бутов - Тернопіль: Крок, 2016. 288 с.
6. Social responsibility of economic entities: economic nature and essence ВО Yazliuk, SK Shandruk, OI Nuhul - Науковий вісник Полісся, Випуск 1 (1) 2017. С. 119-127.